

[Duetoft]

kan nemlig bare forestille sig den situation, at Venstre og De Konservative fik deres vilje og følgelovforslagene faldt. Så sad vi altså tilbage med CO₂-afgift uden nogen muligheder for at tilbageføre en del af det. Derfor er selve tanken om, at der skal være følgelove, naturlig og nødvendig. Og derfor må vi give de tre partier S, SF og De Radikale ret i, at de naturligvis skal være der.

Vi synes bare ikke, vi vil tage medansvar for den måde, det er lavet på. Men at stemme imod det ville svare til at skulle gå ud og sige: Jamen o.k., gennemfører I loven, så lad os få det så slemt som muligt, så gør vi, hvad vi kan for at forhindre følgelovene. Derfor er det jo godt, at vi undlader at stemme, så de ikke falder.

Derudover må jeg sige til fru Elisabeth Arnold, at jeg er ked af, at Det Radikale Venstre tog det med det lukkede lidt for personligt op. Det var ikke meningen. Jeg holder meget af Det Radikale Venstre lige i øjeblikket.

Men lad mig så sige, at det, jeg beklager, er, at jeg i alt fald sidder tilbage med en følelse helt tilbage fra beslutningsforslagsgennemførelsen i sidste samling af, at S, SF og De Radikale ikke på noget som helst tidspunkt har været interesseret i at ændre de forudsætninger, der lå i det gamle beslutningsforslag. Det er det, der er min pointe i det. Det drejer sig ikke om, hvorvidt man kunne stille spørgsmål i udvalget eller kunne det ene og det andet. Udgangspunktet har været, at dette flertal bestående af S, SF og De Radikale, allerede dengang man lavede beslutningsforslaget, har lagt sig fast på nogle ting, der bare skulle gennemføres. Det, jeg beklager, er altså, at man i den grad gravede sig ned i sine egne tanker fra den tid.

Men det ændrer intet ved, at jeg er enig med fru Elisabeth Arnold i, at ingen kan klage over den tid, dette her har været behandlet i, for det har været behandlet ganske godt og ganske længe. Derfor er det ikke det, jeg beklager mig over.

(Kort bemærkning).

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg vil gerne kvittere for den rosende omtale, hr. Duetoft gav af Det Radikale Venstre, og i øvrigt for hr. Duetofts, synes jeg, meget ræ-

sonnable holdning til den samlede lovgivning på dette område. Det åbner faktisk for en fortsat dialog om disse spørgsmål.

Men jeg må sige til hr. Duetoft, at hvis hr. Duetoft gerne ville have været med til at ændre noget – der er jo sket en del ændringer undervejs – ville det have hjulpet kolossalt meget, om hr. Duetoft havde henvendt sig i udvalgsforløbet med nogle forslag til ændringer; så havde vi haft en god mulighed for at enes, tror jeg.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Nu skal det ikke være én stor roseklub, selv om jeg mener det, jeg sagde før.

Jeg vil bare sige til hr. Bilgrav-Nielsen, at den fundamentale forskel på S, RV, SF og os andre var, hvorvidt vi skulle vente på EF eller ikke vente på EF. Det er jo i virkeligheden dér, den skiller. Og der har mig bekendt ikke på noget som helst tidspunkt i processen fra de tre partiers side været nogen åbning over for det synspunkt, at man måske skulle overveje og vente. Jeg tror ikke på – jeg har i al fald ikke bemærket det på noget tidspunkt – at man ville indgå et kompromis om det, og det er hovedpunktet for mig, for det er dér, de to sider skilles fra hinanden.

Jeg taler slet ikke om Fremskridtspartiet i denne sammenhæng, for de er uinteressante – de er jo bare imod det hele – men jeg tænker på regeringspartierne og os andre over for S, RV og SF.

(Kort bemærkning).

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg skal ikke gentage argumentet om, hvorfor vi ønsker ikrafttræden 1. januar 1993 for erhvervslivet – det er sagt så tit – men jeg vil gerne spørge hr. Duetoft, om det, hr. Duetoft siger nu, nemlig at dette med EF og Danmark faktisk er skillepunktet, skal forstås sådan, at hr. Duetoft i øvrigt er enig i lovforslagene, sådan som de foreligger.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg ville stort set ikke have noget imod, hvis EF's ordning kom til at ligne den danske.